

Arrest

nr. 210 641 van 8 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. D'HAENENS *loco* advocaat P. CRISCENZO en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen in juni 2018 België binnen met een internationaal paspoort en verzoekt op 6 augustus 2018 om internationale bescherming. Op 19 september 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker per drager wordt ter kennis gebracht.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Braziliaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Sao Paulo, Brazilië. U woonde in Sao Paulo samen met uw ouders, broer en zus. U had relaties met vrouwen, maar begon

vanaf ongeveer 2007 ook naar bars en discotheken te gaan waar veel homoseksuelen kwamen. U voelde zich aangetrokken tot transseksuelen en ging regelmatig met iemand mee naar huis. In 2009 leerde u M. M. (...) kennen, een transseksueel die door het leven ging als B. (...). Jullie begonnen een relatie en u trok bij haar in. Uw ouders kwamen er na drie of vier maanden achter dat jullie een relatie hadden door uw telefoon te controleren. Vanaf dan was er meer afstand tussen u en uw ouders, omdat zij uw relatie niet konden aanvaarden. In november 2009 vertrok B. (...) terug naar Barcelona, waar zij voorheen ook woonde. Ze vroeg u om mee te komen, en in april 2010 reisde u haar achterna. Jullie woonden samen in Barcelona. In 2012 begon u een relatie met M. T. M. G. (...), een Spaanse vrouw. Jullie huwden in april 2012 en u verkreeg een verblijfsvergunning op basis van uw huwelijk. Jullie relatie liep spaak toen u in 2014 de Slovaakse L. M. M. (...) leerde kennen. U trok bij haar in, maar bleef (en blijft tot op heden) gehuwd met M. T. (...). Samen met L. (...) kreeg u in 2015 een zoon, G. R. M. (...), die wettelijk uw zoon is en de Slovaakse nationaliteit heeft. Toen hij ongeveer een jaar oud was, kreeg u te horen dat u hiv-positief was. U was besmet door een man. Tussen uw relaties door had u, wanneer u door Europa reisde, regelmatig via chatsites mannen ontmoet met wie u seksuele betrekkingen had. U was erg geschrokken door de diagnose en kwam er niet toe uw verblijfsvergunning te verlengen, die u nog steeds had door uw huwelijk met M. T. (...) en die in april 2016 afliep. In maart 2017 reisde u naar Brazilië, omdat u daar medisch onderzoek wilde laten uitvoeren. U verbleef eerst drie maanden in Sao Paulo, bij uw ouders en bij een vriend, en dan van april tot juli in Salvador bij J. C. D. S. (...). Omdat u geen ander inkomen had, werkte jullie allebei als prostitué. U plaatste annonces en geïnteresseerden contacteerden u via whatsapp, om vervolgens naar uw woning te komen. Kort nadat u naar Sao Paulo terugkeerde, vernam u van J. (...) dat twee van zijn vrienden, A. (...) en P. (...), gewelddadig werden aangevallen voor de woning van J. (...). A. (...) kwam hierbij om het leven en P. (...) kwam in een rolstoel terecht. Geschrokken en aangedaan door dit incident, besliste u een paspoort aan te vragen en naar Europa terug te keren. Op 5 november 2017 keerde u terug naar Barcelona. U verbleef daar een maand en kwam begin december 2017 naar België, waar u verbleef bij een vriend die u al lang kende, P. S. (...). Op 23 december 2017 keerde u terug naar Spanje en eind januari 2018 kwam u weer naar België. U leerde P. R. C. (...) kennen en trok drie weken later bij hem in. In juni 2018 keerde u terug naar Barcelona omdat u medicijnen nodig had. Op 3 juli 2018 werd u door de politie opgepakt in de woning van P. (...), nadat zijn zoon de politie had gebeld en was gebleken dat u niet over een geldig verblijfsdocument beschikte. Op 19 juli 2018 werd een poging om u te repatriëren onderbroken. Op 6 augustus 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U stelde homoseksueel te zijn en gevaar te lopen door de gewelddadige situatie in Brazilië. Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort (geldig van 12.02.2015 tot 11.02.2020), vliegtickets van Spanje naar Brazilië op 4 maart 2017 met terugkeer op 15 maart 2017, tickets van Brazilië naar Spanje op 4 november 2017 met terugkeer op 13 november 2017, een kopie van uw vreemdelingenkaart van Spanje (geldig tot 4 juli 2016), een werkvergunning voor Spanje vanaf 2013, een certificaat dat u mag werken in Spanje in 2018 en een attest van de Spaanse belastingdienst dat u inwoner bent van Spanje (gedateerd 9 juli 2018), medische documenten ter staving van het feit dat u seropositief bent.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigt dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Volgens uw verklaringen bent u homoseksueel, worden homoseksuelen in Brazilië slecht behandeld en vreest u bij terugkeer naar Brazilië gedwongen te zijn zich te prostitueren en te sterven (CGVS I, p. 15, 21). Er dient echter te worden vastgesteld dat tal van tegenstrijdigheden, inconsistenties en een gebrek aan bewijzen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. U verbleef immers van 2010 tot aan uw huwelijk in april 2012 op illegale wijze in Spanje, zonder enige poging te ondernemen om uw verblijf te legaliseren (CGVS II, p. 12). Vervolgens, nadat uw verblijfsvergunning verviel, ondernam u geen enkele poging om deze te verlengen of vernieuwen (CGVS I, p. 9). U informeerde zich evenmin over de mogelijkheid om via uw nieuwe partner of uw kind papieren te verkrijgen, en overwoog nooit om in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS I, p. 10). Uw verklaring hiervoor, dat u na uw diagnose erg was aangedaan (CGVS I, p. 9), kan geenszins volstaan, te meer daar u zich ook nadat u was teruggekeerd naar Brazilië en opnieuw naar Spanje kwam, niet informeerde over uw mogelijkheden om uw verblijf te legaliseren (CGVS I, p. 10). Na uw komst naar België begin 2018 zette u evenmin stappen om een verblijfsvergunning te bekomen. U verklaarde weliswaar zich te hebben ingeschreven bij de gemeente, maar u legde van deze inschrijving geen enkele vorm van bewijs neer. Bovendien is een loutere aanmelding bij de gemeente geenszins voldoende om legaal in een land te verblijven (CGVS I, p. 10-11). Het was pas nadat u werd opgepakt wegens illegaal verblijf en nadat een eerste poging was ondernomen om u te repatriëren, dat u een verzoek om internationale bescherming indiende. Van een persoon die reeds acht jaar in Europa verblijft, waarvan een aantal jaar op legale wijze, kan nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat deze op de hoogte is van het belang van verblijfsdocumenten en dat hij zich informeert over zijn mogelijkheden. Door uw extreem laattijdige verzoek om internationale bescherming zet u de ernst van uw verzoek danig op de helling. Het feit dat u er, nadat u werd gediagnosticeerd met hiv voor koos om naar Brazilië terug te keren, ondermijnt verder het bestaan van een ernstige vrees in uw hoofde. Dat u Brazilië miste en in Brazilië een medisch onderzoek wilde laten uitvoeren (CGVS I, p. 19-20) kan als verklaring voor uw terugkeer niet volstaan. U had (en heeft) immers in Spanje toegang tot gezondheidszorg (CGVS I, p. 11). Daarenboven wordt vastgesteld dat u geen enkele verklaring kon bieden voor het feit dat u een ticket van Brazilië terug naar Spanje had voor 15 maart 2017, 12 dagen na uw aankomst in Brazilië, terwijl u verklaarde dat u van plan was vier of vijf maanden te blijven (CGVS II, p. 3). Evenmin kon u verklaren waarom u een ticket boekte om vanuit Spanje terug te keren naar Brazilië op 13 november 2017, negen dagen na uw aankomst in Spanje (CGVS II, p. 3).

*Voorts wordt vastgesteld dat u verklaarde dat u in Brazilië **nooit persoonlijke problemen** kende (CGVS I, p. 14-15), terwijl u regelmatig naar gay clubs ging en openlijk liet merken dat u in een relatie was met een transseksueel (CGVS II, p. 9-11). Het was pas na de aanval op uw vrienden A. (...) en P. (...) (die u trouwens op geen enkele manier heeft aangetoond) dat u besliste uw land definitief te verlaten (CGVS II, p. 17-18, 21). Uit uw verklaringen blijkt echter dat P. (...) en A. (...) niet als prostitué werkten en beiden noch homoseksueel, noch transseksueel zijn/waren (CGVS II, p. 17-18). De aanval op hen kan dan ook niet worden beschouwd als een haatmisdrijf tegenover personen van de LGBT-gemeenschap en/of prostitué(e)s. Dat zij vermoord zouden zijn voor de woning van J. (...) volstaat geenszins als afdoende aanwijzing dat ook u risico zou lopen om vermoord te worden op basis van de annonces die u plaatste als prostitué (CGVS I, p. 21, CGVS II, p. 18). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat deze aanval reeds plaatsvond in juli 2017, de dag nadat u uit Salvador naar Sao Paulo terugkeerde (CGVS II, p. 18), en u pas in november 2017 naar Spanje terugkeerde. Nochtans verklaarde u dat u zo snel mogelijk het land wilde verlaten nadat u het nieuws van deze aanval vernam. U verklaarde hierover dat u een nieuw paspoort moest aanvragen, maar kon geen enkele verklaring bieden voor het feit dat u een nieuw paspoort nodig had terwijl uw vorige paspoort nog tot 2020 geldig was (CGVS II, p. 14-15).*

*Daarenboven kunnen er ernstige vraagtekens worden gesteld bij uw verklaringen omtrent uw homoseksuele of biseksuele geaardheid, de band met uw familie, uw relaties en uw activiteiten als prostitué. Wat betreft de **relatie met uw ouders**, verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u tot aan uw vertrek naar Spanje in uw ouderlijke woning leefde (verklaring DVZ, vraag 10, CGVS I, p. 3) en dat u afstand nam van uw ouders nadat u te weten kwam dat u hiv-positief was (CGVS I, p. 6-7). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u dat u reeds acht maanden voor uw vertrek uit*

Brazilië niet meer bij uw ouders woonde, maar bij B. (...) introk. U ontkende dus dat u tot aan uw vertrek naar Barcelona in uw ouderlijke woning woonde en u ontkende ook dat u dit zou hebben gezegd (CGVS II, p. 6-7). Daarnaast stelde u dat u reeds afstand van uw ouders nam nadat ze niet konden aanvaarden dat u een relatie had met een transseksueel (CGVS II, p. 5). U kon geen enkele verklaring geven voor deze tegenstrijdigheid. Uw bewering dat uw relatie met uw ouders niet goed zou zijn, wordt verder ondermijnd door het feit dat zij in 2016 naar Spanje reisden om uw kind te ontmoeten (CGVS II, p. 8) en dat u in 2017 bij hen verbleef. Ook hierover legde u bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Gewezen op uw eerdere verklaring dat u in 2017 in Sao Paulo bij familie had verbleven (CGVS I, p. 3) en gevraagd bij wie dat dan was, stelde u dat u zich niet kon herinneren dit te hebben verklaard en zei bij een transseksuele vriendin te hebben verbleven. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei u dat uw ouders uw relatie en uw ziekte niet aanvaardden. Pas toen u duidelijk werd gewezen op het problematische karakter van uw tegenstrijdige verklaringen, antwoordde u dat u wel degelijk bij uw ouders had verbleven (CGVS II, p. 6). Het inconsistente karakter van uw verklaringen omtrent de relatie met uw ouders, tast uw geloofwaardigheid verder aan. Over de reactie van uw ouders op uw diagnose, met name dat ze droevig en bezorgd waren (CGVS II, p. 7), kan overigens bezwaarlijk worden gesteld dat het een slechte reactie is die getuigt van een gebrek aan aanvaarding van de kant van uw ouders, zoals u beweerde.

Aangaande uw **werk als prostitué** verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u in Brazilië, voor u naar Europa kwam, drie maanden als prostitué werkte. U zette dit werk verder nadat u naar Spanje verhuisde, en stopte er in 2012 mee omdat u toen legaal aan de slag kon als verpleegkundige en masseur. Na uw terugkeer naar Brazilië werkte u dan opnieuw als prostitué, terwijl u in Salvador verbleef (CGVS I, p. 8, 18). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u voor uw vertrek uit Brazilië niet als prostitué werkte (CGVS II, p. 11) en dat u geen enkel inkomen had toen u van 2010 tot 2012 illegaal in Spanje verbleef (CGVS II, p. 12). Toen u even later gevraagd werd of uw werk als prostitué in 2017 in Brazilië dan de eerste keer was dat u als prostitué werkte, zei u eerst ja om vervolgens, toen de vraag herhaald werd, onmiddellijk uw antwoord te wijzigen. U stelde toen wel degelijk voor uw komst naar Europa als prostitué te hebben gewerkt. Vervolgens ontkende u eerst opnieuw dat u in Europa als prostitué werkte en zei meteen daarna dat u wel in Europa als prostitué werkte wanneer u rondreisde, maar niet in Spanje. Even later ontkende u tussen 2010 en 2012 een inkomen te hebben gehad. Gewezen op het inconsistente en tegenstrijdige karakter van uw verklaringen, kon u louter zeggen dat u in de war was (CGVS II, p. 15-17). Deze tegenstrijdige verklaringen, gecombineerd met het feit dat u ondanks herhaaldelijk aandringen geen enkel begin van bewijs van uw activiteiten als prostitué neerlegde (annonces die u zou hebben geplaatst, berichten die u zou hebben ontvangen...), zorgen ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw activiteiten als prostitué (CGVS I, p. 18, CGVS II, p. 4). Ook uw verklaring dat u, vanwege het feit dat u hiv-positief bent, geen enkele andere keuze had dan als prostitué te werken, snijdt geen hout. Voor uw vertrek uit Brazilië studeerde u immers en werkte in een fabriek en in een bank (CGVS I, p. 7), en de behandeling van uw ziekte beperkt zich tot het innemen van één pil per dag, hetgeen, in tegenstelling tot wat u beweerde, zonder probleem kan gebeuren buiten het medeweten van collega's indien u niet wenst dat zij op de hoogte zijn van uw ziekte (CGVS I, p. 23, CGVS II, p. 17).

Verder dient te worden gewezen op uw verklaringen omtrent de beleving van uw homoseksualiteit. U verklaarde dat u voor u een relatie startte met een transseksueel (in 2009), nooit twijfels had over uw seksuele geaardheid en enkel op vrouwen viel. Vervolgens stelde u wel al vanaf 2007 naar discotheken te zijn gegaan waar veel homo's waren. Gevraagd hoe u zich voelde bij de realisatie dat u niet enkel op vrouwen viel, antwoordde u in praktische termen wat u deed met partners enzoverder, maar zei dat er niets omging in uw hoofd (CGVS I, p. 16-18). U verklaarde nooit met M. (...), met wie u meerdere jaren in een relatie was, over jullie toekomst te hebben gesproken (CGVS II, p. 11). U heeft geen idee wat de rechten zijn van homoseksuelen in België en weet voor Brazilië wel dat ze mogen huwen, maar heeft geen idee sinds wanneer. U kent geen enkele organisatie die opkomt voor de rechten van homoseksuelen in België of in Brazilië, en kent in Spanje louter organisaties die opkomen voor de rechten van hiv-patiënten, geen organisaties die zich specifiek richten op homoseksuelen. (CGVS II, p. 20-21). Het weinig doorleefde karakter van uw verklaringen en uw gebrekkige kennis aangaande de situatie van homoseksuelen in Brazilië, Spanje en België, in combinatie met de bovenvermelde ongeloofwaardige verklaringen, zetten de geloofwaardigheid van uw verklaarde geaardheid ernstig op de helling. In dit kader dient te worden opgemerkt dat u, opnieuw ondanks herhaaldelijk aandringen, geen enkele vorm van bewijs neerlegde van uw **relaties** met M. (...)/B. (...), P. (...) en P. (...) zoals berichten, brieven of foto's (CGVS I, p. 20, CGVS II, p. 4). Uw verklaring dat uw gsm stuk zou zijn kan hiervoor geenszins volstaan, te meer daar u verklaarde nog steeds in contact te staan met P. (...) en P. (...), die dergelijke bewijzen ook in hun bezit zouden moeten hebben en kunnen bezorgen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat uw leven in Brazilië in gevaar zou zijn omdat u homoseksueel bent en/of als prostitué werkte of in de toekomst gedwongen zou zijn te werken. Bijgevolg heeft u niet aangetoond dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming en heeft u aldus geenszins aangetoond dat u nood heeft aan internationale bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort bevestigt slechts uw identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. Uw vliegtickets en documenten van de Spaanse belastingdienst werden hierboven reeds besproken. Aan uw wettelijk verblijf in Spanje van 2012 tot 2016 en het feit dat u seropositief bent, zoals aangetoond met uw vreemdelingenkaart en uw medische documenten, wordt evenmin getwijfeld. Wat betreft uw ziekte, kan nog worden toegevoegd dat u verklaarde dat u in Brazilië toegang had tot medische zorg en de Braziliaanse overheid steun biedt aan aidspatiënten (CGVS I, p. 20, CGVS II, p. 20).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan met betrekking tot de motieven waarop de bestreden beslissing steunt om hem de status van vluchteling te weigeren:

“1. De Commissaris-generaal is van oordeel dat er uit het dossier van verzoeker zou blijken dat hij niet het voorwerp heeft uitgemaakt van enige bijzondere maatregel die zijn vraag tot internationale bescherming zou kunnen verantwoorden.

De Commissaris-generaal is van oordeel dat verzoeker het voorwerp heeft uitgemaakt van een maatregelen tot verwijdering van het Belgisch grondgebied omwille van het feit dat hij onregelmatig het grondgebied van het Rijk is binnengekomen.

Deze overwegingen van de Commissaris-generaal doen geen afbreuk aan het recht van verzoeker om een internationale bescherming te vragen vermits hij redelijkerwijze kan vrezen dat hij op een welbepaald moment het voorwerp zal uitmaken van maatregelen die kunnen overeenstemmen met vervolgingen in zin van de Conventie van Genève.

Vermits hij vreesde om terug naar Brazilië te worden gestuurd, alwaar hij riskeert gestigmatiseerd te worden als homoseksueel en het voorwerp te maken van sociale uitsluiting of zelfs van blinde gewelddadigheden, besloot verzoeker om de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming aan te vragen.

2. *De Commissaris-generaal is van oordeel dat de verklaringen van verzoeker tegenstrijdig zouden zijn, onsamenhangend en geloofwaardigheid zouden missen, quod non.*

In dit verband haalt de Commissaris-generaal aan dat de houding van verzoeker geen vrees in de zin van het internationaal verdrag op de status van vluchteling zou weergeven en dat er geen reëel risico zou bestaan tot ernstige aanval voorzien in de definitie van de status van subsidiaire bescherming omwille van het motief dat, geconfronteerd met een dergelijke vrees, men van de persoon die aan een dergelijke situatie is blootgesteld, kan verwachten dat zij onverwijld de bevoegde autoriteiten zou vatten van het derde land waar zij is binnengetreten, hetgeen niet het geval zou zijn in casu, aldus de Commissaris-generaal.

Aldus beweert de Commissaris-generaal dat verzoeker niet zou getracht hebben om zijn verblijfsituatie te regulariseren, noch internationale bescherming aan Spanje heeft gevraagd, sinds hij er de eerste keer was binnengetreten in 2010.

De Commissaris-generaal verwijt ook aan verzoeker niet getracht te hebben om zijn verblijfsituatie in België te regulariseren, quod non.

En de Commissaris-generaal is van oordeel dat het slechts ten gevolge van de rapatrieringsmaatregelen naar Brazilië is, genomen jegens hem in België, dat verzoeker, aldus de Commissaris-generaal, laattijdig besloot om een vraag tot internationale bescherming in te dienen.

De Commissaris-generaal is van oordeel dat verzoeker zijn verschillende heen en terug reizen tussen Spanje en Brazilië in maart 2017 en in november 2017 niet zou hebben uitgelegd, quod non.

In dit verband moet men opmerken dat verzoeker op progressieve wijze bewust was geraakt van het gevaar die hij kon lopen in het bijzonder in Brazilië omwille van zijn homoseksualiteit; hetgeen verantwoordt dat hij niet eerder het initiatief heeft genomen om de internationale bescherming aan te vragen.

Zijn privé relaties, uitgebouwd in Spanje en België vormden situaties waarin hij zich beschermd kon voelen; in tegendeel, omwille van het feit dat hij vaak publieke berichten had verspreid als geprostitueerde en dat hij het voorwerp heeft gemaakt van een gedwongen repatriëeringsmaatregel naar Brazilië, kon deze situatie hem brengen in onveiligheid in Brazilië omwille van zijn lidmaatschap van de homoseksuele gemeenschap; om die reden is het logisch dat hij de bescherming heeft moeten aanvragen op het ogenblik dat hij aan de Braziliaanse autoriteiten moest worden geleverd.

3. De Commissaris-generaal roept in dat verzoeker zou verklaard hebben dat hij nooit een persoonlijk probleem heeft gekend in Brazilië waar hij regelmatig homoseksuele clubs heeft bezocht en relaties heeft gehad met transseksuelen.

Wat betreft de gewelddadige aanvallen op A. (...) en P. (...) en die verzoeker hebben geleid om definitief zijn land te verlaten, vermits verzoeker een risico loopt door de aankondigingen die hij deed publiceren, is de Commissaris-generaal van oordeel dat deze aanval de homoseksuele gemeenschap niet zou hebben gevisieerd, quod non.

In werkelijkheid zijn de aanvallen, zoals die op A. (...) en P. (...), helaas dagelijkse kost worden in Brazilië zoals blijkt uit talrijke perspublicaties.

Zoals RFI het aanhaalt (www.rfi.fr/ameriques/20140218)¹ voortgaande op de NGO « GAY DE BAHIA » (www.ggb.org.br/) die de rechten van de homoseksuelen in Brazilië verdedigt, vermenigvuldigen zich de homofobe misdrijven vooral in Brazilië, ondanks het feit dat Brazilië schijnbaar het 3^e Latijns-Amerikaans land is waar de homoseksuelen wettelijk kunnen trouwen; de situatie van de homoseksuele gemeenschap blijft bijzonder zorgwekkend omwille van de talrijke gewelddadigheden gericht tegen deze personen omwille van hun lidmaatschap van deze sociale categorie (zie stuk nr. 2).

De Commissaris-generaal haalt aan dat deze aanval plaats vond in juli 2017 (toen verzoeker Salvador verliet om terug te keren naar Sao Paulo) en dat verzoeker Brazilië voor Spanje slechts zou hebben verlaten in november 2017.

Deze vaststelling is niet pertinent omwille van hetgeen werd uiteengezet hierboven betreffende het moment waarop de vrees voor de Braziliaanse autoriteiten door verzoeker kon worden uitgedrukt.

4. De Commissaris-generaal denkt tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker te kunnen weerhouden, quod non, betreffende zijn relaties met zijn ouders die in Sao Paulo leven; eveneens in verband met zijn activiteit als geprostitueerde (...).

5. De Commissaris-generaal denkt tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker te kunnen weerhouden, quod non, betreffende zijn homoseksualiteit.

6. De Commissaris-generaal denkt te kunnen beweren dat verzoeker geen enkele kennis zou hebben van de rechten van de homoseksuelen, noch in België, noch in Brazilië.

Al deze opmerkingen van de Commissaris-generaal zijn betwistbaar gelet op de grond van de verklaringen van verzoeker betreffende zijn parcours.

Bovendien, gelet op het gewelddadigheidcontext in Brazilië die verzoeker vreest te ondergaan, ontbreken deze vaststellingen van de Commissaris-generaal enige pertinentie.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan met het oog op de hervorming van de bestreden beslissing:

“De Commissaris-generaal is van oordeel dat er onvoldoende elementen voorhanden zijn om de oordelen dat er in hoofde van verzoeker een gegrond vrees bestaat tot vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, en dat er bovendien geen gegronde en bewezen motieven bestaan die aantonen dat verzoeker een reëel risico oploopt op ernstige aanvallen zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

7. De Commissaris-generaal besluit dat al deze verklaringen van verzoeker zodoende geen enkele band met artikel 1 (A), (2) van de Conventie van Genève noch met artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch enig intern of internationaal karakter die aanleiding kan geven tot de toekenning van de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, quod non.

Inderdaad, het loutere bestaan van een rechterlijk systeem en een arsenaal aan repressieve regels in Brazilië volstaat niet om het bestaan van een werkelijke bescherming te verzekeren waarvan verzoeker gerechtigd zou zijn om ervan te genieten vanwege de autoriteiten van zijn land.

Er moet ook rekening gehouden worden met de strenge sociale werkelijkheid die ontegensprekelijk vijandig blijft tegen de homoseksuelen, en die absoluut in rekening moet worden genomen in het geval van verzoeker omwille van zijn lidmaatschap tot deze sociale categorie; daarmee werd, ten onrechte, geen rekening gehouden in de behandeling van huidige zaak.

Derhalve drukt verzoeker in dit verband een gegrond vrees uit.

8. Het is frappant vast te stellen dat de analyse van de Commissaris-generaal over de verklaringen van verzoeker en de situatie van verzoeker afwijkt van de werkelijkheid ervaren door verzoeker en bovendien van de werkelijke gewelddadige context die heerst in Brazilië jegens personen die deel uitmaken van de homoseksuele gemeenschap.

Het lidmaatschap van deze gemeenschap, zoals het geval is voor verzoeker, stelt hem duidelijk bloot aan een sociale uitsluiting en aan het risico om ernstig geweld te ondergaan zoals dat breed wordt verspreid onder andere in de pers zoals hierboven aangehaald.

De appreciatie die de Commissaris-generaal aldus maakt, blijkt weinig objectief gelet op de situatie van de homoseksuelen specifiek in Brazilië.

De houding van verzoeker is die van een persoon die vreest voor zijn leven of voor zijn vrijheid, of tenminste het voorwerp uit te maken van blind geweld.

Deze elementen kunnen niet lichtzinnig worden behandeld gelet op het feit dat het in casu gaat om fundamentele rechten van de persoon.

Het risico op ernstig geweld tegen het leven of de vrijheid omwille van het blind geweld die de context die in Brazilië heerst jegens homoseksuelen karakteriseert kan op zijn minst een ernstige aanval vormen die moet leiden tot de toekenning van de status van subsidiaire bescherming.

Hetgeen telt in de analyse is het feit te weten of verzoeker al dan niet kan worden beschermd tegen het actueel risico om gewelddadigheden te ondergaan.

Men moet zich dus niet vergissen omtrent de beschermingsmogelijkheden die zouden bestaan in Brazilië om vervolgingen te vermijden, in casu, onder de vorm van geweld tegen de persoon van verzoeker omwille van zijn lidmaatschap van de homoseksuele gemeenschap.

Er moet dus aan verzoeker in hoofdorde de status van vluchteling worden toekend in de zin van de Conventie van Genève gelet op artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en in subsidiaire orde, in het

geval dat de Raad van oordeel is dat hem dergelijk status niet moet worden toegekend, hem de status van subsidiaire bescherming toekennen in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gelet op de feiten hierboven aangehaald, die van die aard zijn om, in geval van terugkeer naar Brazilië, misbruik en onmenselijke en vernederend behandelingen kunnen teweeg brengen zoals hierboven aangehaald."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het internetartikel "*Crimes homophobes et mariage gay, le paradoxe brésilien*" van François Cardona als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Bij een aanvullende nota van 5 oktober 2018 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) een Wikipedia-pagina, getiteld "*Droits LGBT au Brésil*" neer.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met bewijzen van zijn inschrijving in het bevolkingsregister in Spanje en een bewijs van een inschrijving van een economische activiteit neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk

aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker stelt dat hij om internationale bescherming verzocht heeft omdat hij bij een terugkeer naar Brazilië het risico loopt om gestigmatiseerd te worden als homoseksueel en om het voorwerp uit te maken van sociale uitsluiting of zelfs van blinde gewelddadigheden.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zijn leven in Brazilië in gevaar zou zijn omdat hij homoseksueel is en/of als prostitué werkte of in de toekomst gedwongen zou zijn te werken nu tal van tegenstrijdigheden, inconsistenties en een gebrek aan bewijzen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnen. Hierbij wordt omstandig toegelicht dat (i) verzoekers houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, dat (ii) verzoeker in Brazilië nooit persoonlijke problemen kende, terwijl hij regelmatig naar gay clubs ging en openlijk liet merken dat hij in een relatie was met een transseksueel, en dat (iii) er ernstige vraagtekens kunnen worden gesteld bij verzoekers verklaringen omtrent zijn homoseksuele of biseksuele geaardheid, de band met zijn familie, zijn relaties en zijn activiteiten als prostitué.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn verklaringen dat zijn leven in Brazilië in gevaar zou zijn omdat hij homoseksueel is en/of als prostitué werkte of in de toekomst gedwongen zou zijn te

werken en bijgevolg zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van zijn geaardheid aannemelijk te maken.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij opmerkt dat verzoekers houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. U verbleef immers van 2010 tot aan uw huwelijk in april 2012 op illegale wijze in Spanje, zonder enige poging te ondernemen om uw verblijf te legaliseren (CGVS II, p. 12). Vervolgens, nadat uw verblijfsvergunning verviel, ondernam u geen enkele poging om deze te verlengen of vernieuwen (CGVS I, p. 9). U informeerde zich evenmin over de mogelijkheid om via uw nieuwe partner of uw kind papieren te verkrijgen, en overwoog nooit om in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS I, p. 10). Uw verklaring hiervoor, dat u na uw diagnose erg was aangedaan (CGVS I, p. 9), kan geenszins volstaan, te meer daar u zich ook nadat u was teruggekeerd naar Brazilië en opnieuw naar Spanje kwam, niet informeerde over uw mogelijkheden om uw verblijf te legaliseren (CGVS I, p. 10). Na uw komst naar België begin 2018 zette u evenmin stappen om een verblijfsvergunning te bekomen. U verklaarde weliswaar zich te hebben ingeschreven bij de gemeente, maar u legde van deze inschrijving geen enkele vorm van bewijs neer. Bovendien is een loutere aanmelding bij de gemeente geenszins voldoende om legaal in een land te verblijven (CGVS I, p. 10-11). Het was pas nadat u werd opgepakt wegens illegaal verblijf en nadat een eerste poging was ondernomen om u te repatriëren, dat u een verzoek om internationale bescherming indiende. Van een persoon die reeds acht jaar in Europa verblijft, waarvan een aantal jaar op legale wijze, kan nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat deze op de hoogte is van het belang van verblijfsdocumenten en dat hij zich informeert over zijn mogelijkheden. Door uw extreem laattijdige verzoek om internationale bescherming zet u de ernst van uw verzoek danig op de helling. Het feit dat u er, nadat u werd gediagnosticeerd met hiv voor koos om naar Brazilië terug te keren, ondermijnt verder het bestaan van een ernstige vrees in uw hoofde. Dat u Brazilië miste en in Brazilië een medisch onderzoek wilde laten uitvoeren (CGVS I, p. 19-20) kan als verklaring voor uw terugkeer niet volstaan. U had (en heeft) immers in Spanje toegang tot gezondheidszorg (CGVS I, p. 11). Daarenboven wordt vastgesteld dat u geen enkele verklaring kon bieden voor het feit dat u een ticket van Brazilië terug naar Spanje had voor 15 maart 2017, 12 dagen na uw aankomst in Brazilië, terwijl u verklaarde dat u van plan was vier of vijf maanden te blijven (CGVS II, p. 3). Evenmin kon u verklaren waarom u een ticket boekte om vanuit Spanje terug te keren naar Brazilië op 13 november 2017, negen dagen na uw aankomst in Spanje (CGVS II, p. 3).”

Voor zover verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal hem ten onrechte verwijt dat hij niet getracht heeft om zijn verblijfssituatie in België te regulariseren, wordt erop gewezen dat hij nalaat een bewijs aan te brengen van enige poging die hij zou hebben ondernomen om zijn verblijf alhier te regulariseren. Een dergelijke poging blijkt evenmin uit de stukken van het administratief dossier. Aldus toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op basis van foutieve feitelijke gronden wordt gesteld dat hij na zijn komst naar België begin 2018 geen stappen zette om een verblijfsvergunning te bekomen.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat hij zijn reizen tussen Spanje en Brazilië in maart en november 2017 wel degelijk zou hebben verklaard, vindt zijn bewering geen steun in de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt immers duidelijk dat verzoeker, op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gevraagd waarom hij tickets had gekocht om maar tien dagen in Brazilië te blijven terwijl hij zei dat hij van plan was om er vier tot vijf maanden te blijven, antwoordde dat hij daar niet op kon antwoorden (adm. doss., stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud van 7 september 2018, p. 3). Op de vraag naar de reden waarom hij een ticket boekte met terugkeer naar Brazilië op 13 november 2017 antwoordde verzoeker dat hij dat niet kon uitleggen (adm. doss., stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud van 7 september 2018, p. 3). Door zich in het middel te beperken tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststellingen van de commissaris-generaal feitelijk onjuist of onredelijk zijn, toont verzoeker de onjuistheid van de motieven van de bestreden beslissing niet aan. Daar deze steun vinden in het administratief dossier, pertinent en terecht zijn, worden zij door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker nog opmerkt dat hij op progressieve wijze bewust is geraakt van het gevaar dat hij omwille van zijn seksualiteit kon lopen in Brazilië en dat dit verantwoordt dat hij niet eerder het initiatief heeft genomen om internationale bescherming aan te vragen, wordt er op gewezen dat verzoeker zelf verklaarde dat hij na de aanval op zijn vrienden A. en P. besliste om zijn land definitief te verlaten (adm. doss., stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud van 7 september 2018, p. 17-18 en 21). Dat verzoeker om deze reden zijn land heeft verlaten strookt niet met zijn verklaring (*post factum*) dat hij zich op progressieve wijze berust is geraakt van het gevaar dat hij in Brazilië kon lopen en met het feit dat hij pas bijna een jaar na deze gebeurtenis een verzoek om internationale bescherming indiende. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Artikel 50, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die het Rijk binnenkomt of binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden en die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, op het ogenblik dat hij binnenkomt of, althans binnen de acht werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen, een verzoek om internationale bescherming moet doen. Verzoekers laatstijdig verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. Dat verzoeker pas om internationale bescherming verzoekt en verklaart dat hij omwille van zijn geaardheid niet terug kan naar Brazilië nadat een poging om hem te repatriëren op 19 juli 2018 onderbroken werd, wekt de indruk dat aan zijn verklaringen opportunistische overwegingen ten grondslag liggen. Een dergelijke houding strookt allerminst met wat van *“een persoon die vreest voor zijn leven of voor zijn vrijheid, of tenminste het voorwerp uit te maken van blind geweld”* kan worden verwacht.

Voorts stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat verzoeker op het CGVS verklaarde dat hij zelf in Brazilië nooit persoonlijke problemen gekend heeft (adm. doss., stuk 9, Notities van het persoonlijk onderhoud van 28 augustus 2018, p. 14-15), terwijl hij er regelmatig naar gay clubs ging en openlijk liet merken dat hij in een relatie was met een transseksueel (adm. doss., stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud van 7 september 2018, p. 9-11). Het was pas na de aanval op zijn vrienden A. en P. – die trouwens op geen enkele manier wordt aangetoond – dat verzoeker besliste om zijn land definitief te verlaten (adm. doss., stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud van 7 september 2018, p. 17-18 en 21). Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat A. en P. niet als prostitué werkten en dat beiden noch homoseksueel, noch transseksueel waren (adm. doss., stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud van 7 september 2018, p. 17-18). De aanval op hen kan dan ook niet worden beschouwd als een haatmisdrijf tegenover personen van de LGBT-gemeenschap en/of prostitué(e)s. Dat een van hen vermoord zou zijn voor de woning van J. volstaat dan ook niet als afdoende aanwijzing dat ook verzoeker een risico zou lopen om vermoord te worden op basis van de annonces die hij plaatste als prostitué (adm. doss., stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud van 7 september 2018, p. 18). Nu A. en P. noch homoseksueel, noch transseksueel waren, verwijst verzoeker dan ook niet dienstig naar een internetartikel over homofobe misdrijven in Brazilië om te stellen dat aanvallen zoals die op A. en P. dagelijkse kost zijn geworden in Brazilië. Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat de aanval op A. en P. reeds plaatsvond in juli 2017, de dag nadat verzoeker uit Salvador naar Sao Paulo terugkeerde (adm. doss., stuk 9, Notities van het persoonlijk onderhoud van 28 augustus 2018, p. 18), en dat verzoeker pas in november 2017 naar Spanje terugkeerde. Nochtans verklaarde verzoeker dat hij zo snel mogelijk het land wilde verlaten nadat hij het nieuws van deze aanval vernam. Hij verklaarde hierover dat hij een nieuw paspoort moest aanvragen, maar kon geen enkele verklaring bieden voor het feit dat hij een nieuw paspoort nodig had terwijl zijn vorige paspoort nog tot 2020 geldig was (adm. doss., stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud van 7 september 2018, p. 14-15). Verzoeker acht deze laatste vaststelling in de bestreden beslissing niet pertinent, gelet op zijn progressieve bewustwording. De Raad acht het evenwel weinig aannemelijk dat iemand zich pas maanden na de moord op een vriend bewust wordt van de risico's die hij zelf zou lopen. Bovendien verklaart dit nog niet waarom verzoeker verklaarde dat hij een nieuw paspoort nodig had, terwijl zijn vorig paspoort nog tot 2020 geldig was. Verzoeker slaagt er dan ook niet in de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Ten slotte acht ook de Raad verzoekers verklaringen omtrent zijn homoseksuele of biseksuele geaardheid, de band met zijn familie, zijn relaties en zijn activiteiten als prostitué weinig geloofwaardig. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Wat betreft de relatie met uw ouders, verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u tot aan uw vertrek naar Spanje in uw ouderlijke woning leefde (verklaring DVZ, vraag 10, CGVS I, p. 3) en dat u afstand nam van uw ouders nadat u te weten kwam dat u hiv-positief was (CGVS I, p. 6-7). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u dat u reeds acht maanden voor uw vertrek uit Brazilië niet meer bij uw ouders woonde, maar bij B. (...) introk. U ontkende dus dat u tot aan uw vertrek naar Barcelona in uw ouderlijke woning woonde en u ontkende ook dat u dit zou hebben gezegd (CGVS II, p. 6-7). Daarnaast stelde u dat u reeds afstand van uw ouders nam nadat ze niet konden aanvaarden dat u een relatie had met een transseksueel (CGVS II, p. 5). U kon geen enkele verklaring geven voor deze tegenstrijdigheid. Uw bewering dat uw relatie met uw ouders niet goed zou zijn, wordt verder ondermijnd door het feit dat zij in 2016 naar Spanje reisden om uw kind te ontmoeten (CGVS II, p. 8) en dat u in 2017 bij hen verbleef. Ook hierover legde u bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Gewezen op uw eerdere verklaring dat u in 2017 in Sao Paulo bij familie had verbleven (CGVS I, p. 3) en gevraagd bij wie dat dan was, stelde u dat u zich niet kon herinneren dit te hebben verklaard en zei bij een transseksuele vriendin te hebben verbleven. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei u dat uw ouders uw relatie en uw ziekte niet aanvaardden. Pas toen u duidelijk werd gewezen op het problematische karakter van uw tegenstrijdige verklaringen, antwoordde u dat u wel degelijk bij uw ouders had verbleven (CGVS II, p. 6). Het inconsistente karakter van uw verklaringen omtrent de relatie met uw ouders, tast uw geloofwaardigheid verder aan. Over de reactie van uw ouders op uw diagnose, met name dat ze droevig en bezorgd waren (CGVS II, p. 7), kan overigens bezwaarlijk worden gesteld dat het een slechte reactie is die getuigt van een gebrek aan aanvaarding van de kant van uw ouders, zoals u beweerde.

Aangaande uw werk als prostitué verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u in Brazilië, voor u naar Europa kwam, drie maanden als prostitué werkte. U zette dit werk verder nadat u naar Spanje verhuisde, en stopte er in 2012 mee omdat u toen legaal aan de slag kon als verpleegkundige en masseur. Na uw terugkeer naar Brazilië werkte u dan opnieuw als prostitué, terwijl u in Salvador verbleef (CGVS I, p. 8, 18). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u voor uw vertrek uit Brazilië niet als prostitué werkte (CGVS II, p. 11) en dat u geen enkel inkomen had toen u van 2010 tot 2012 illegaal in Spanje verbleef (CGVS II, p. 12). Toen u even later gevraagd werd of uw werk als prostitué in 2017 in Brazilië dan de eerste keer was dat u als prostitué werkte, zei u eerst ja om vervolgens, toen de vraag herhaald werd, onmiddellijk uw antwoord te wijzigen. U stelde toen wel degelijk voor uw komst naar Europa als prostitué te hebben gewerkt. Vervolgens ontkende u eerst opnieuw dat u in Europa als prostitué werkte en zei meteen daarna dat u wel in Europa als prostitué werkte wanneer u rondreisde, maar niet in Spanje. Even later ontkende u tussen 2010 en 2012 een inkomen te hebben gehad. Gewezen op het inconsistente en tegenstrijdige karakter van uw verklaringen, kon u louter zeggen dat u in de war was (CGVS II, p. 15-17). Deze tegenstrijdige verklaringen, gecombineerd met het feit dat u ondanks herhaaldelijk aandringen geen enkel begin van bewijs van uw activiteiten als prostitué neerlegde (annonces die u zou hebben geplaatst, berichten die u zou hebben ontvangen...), zorgen ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw activiteiten als prostitué (CGVS I, p. 18, CGVS II, p. 4). Ook uw verklaring dat u, vanwege het feit dat u hiv-positief bent, geen enkele andere keuze had dan als prostitué te werken, snijdt geen hout. Voor uw vertrek uit Brazilië studeerde u immers en werkte in een fabriek en in een bank (CGVS I, p. 7), en de behandeling van uw ziekte beperkt zich tot het innemen van één pil per dag, hetgeen, in tegenstelling tot wat u beweerde, zonder probleem kan gebeuren buiten het medeweten van collega's indien u niet wenst dat zij op de hoogte zijn van uw ziekte (CGVS I, p. 23, CGVS II, p. 17).

Verder dient te worden gewezen op uw verklaringen omtrent de beleving van uw homoseksualiteit. U verklaarde dat u voor u een relatie startte met een transseksueel (in 2009), nooit twijfels had over uw seksuele geaardheid en enkel op vrouwen viel. Vervolgens stelde u wel al vanaf 2007 naar discotheken te zijn gegaan waar veel homo's waren. Gevraagd hoe u zich voelde bij de realisatie dat u niet enkel op vrouwen viel, antwoordde u in praktische termen wat u deed met partners enzoverder, maar zei dat er niets omging in uw hoofd (CGVS I, p. 16-18). U verklaarde nooit met M. (...), met wie u meerdere jaren in een relatie was, over jullie toekomst te hebben gesproken (CGVS II, p. 11). U heeft geen idee wat de rechten zijn van homoseksuelen in België en weet voor Brazilië wel dat ze mogen huwen, maar heeft geen idee sinds wanneer. U kent geen enkele organisatie die opkomt voor de rechten van homoseksuelen in België of in Brazilië, en kent in Spanje louter organisaties die opkomen voor de rechten van hiv-patiënten, geen organisaties die zich specifiek richten op homoseksuelen. (CGVS II, p. 20-21). Het weinig doorleefde karakter van uw verklaringen en uw gebrekkige kennis aangaande de situatie van homoseksuelen in Brazilië, Spanje en België, in combinatie met de bovenvermelde ongeloofwaardige verklaringen, zetten de geloofwaardigheid van uw verklaarde geaardheid ernstig op de helling. In dit kader dient te worden opgemerkt dat u, opnieuw ondanks herhaaldelijk aandringen, geen enkele vorm van bewijs neerlegde van uw relaties met M. (...)/B. (...), P. (...) en P. (...) zoals berichten, brieven of foto's (CGVS I, p. 20, CGVS II, p. 4). Uw verklaring dat uw gsm stuk zou zijn kan

hiervoor geenszins volstaan, te meer daar u verklaarde nog steeds in contact te staan met P. (...) en P. (...), die dergelijke bewijzen ook in hun bezit zouden moeten hebben en kunnen bezorgen."

Verzoeker toont het tegendeel niet aan. In het eerste middel beperkt hij zich immers tot de loutere negatie van (een deel van) wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld en door te stellen dat de appreciatie van de commissaris-generaal weinig objectief is, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststellingen van de commissaris-generaal feitelijk onjuist of onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Aangezien de voormelde motieven steun vinden in het administratief dossier, pertinent en terecht zijn en door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht, worden ze door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande verwijst verzoeker niet dienstig naar een internetartikel over homofobe misdrijven in Brazilië (stukkenbundel verzoeker, stuk 2) en naar een Wikipedia-pagina over de rechten van LGTB's in Brazilië (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Dergelijke algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke.

Wat de bewijzen van verzoekers inschrijving in het bevolkingsregister in Spanje en het bewijs van een inschrijving van een economische activiteit betreft, dient te worden vastgesteld dat deze stukken niet zijn voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor ze dan ook niet in overweging worden genomen. Bovendien betreft het hier slechts fotokopieën en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. X).

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 13, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover terecht als volgt:

"De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort bevestigt slechts uw identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. Uw vliegtickets en documenten van de Spaanse belastingdienst werden hierboven reeds besproken. Aan uw wettelijk verblijf in Spanje van 2012 tot 2016 en het feit dat u seropositief bent, zoals aangetoond met uw vreemdelingenkaart en uw medische documenten, wordt evenmin getwijfeld. Wat betreft uw ziekte, kan nog worden toegevoegd dat u verklaarde dat u in Brazilië toegang had tot medische zorg en de Braziliaanse overheid steun biedt aan aidspatiënten (CGVS I, p. 20, CGVS II, p. 20)."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of

de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Brazilië zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat er in Brazilië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.7. De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN